

PROJEKT COMENIUS - ČÁST TŘETÍ - LOTYŠSKO 2010

DEN PRVNÍ

Dne 29. 5. 2010 se projekt Comenius přesunuje do Lotyšska. Opět se změnila sestava. Tentokrát jsme jeli v pěti, a to já, Kali, Monika, paní Neubauerová a pan ředitel. Další změnou bylo to, že jsme vlak vyměnili za pohodlí letadla. V 8 hodin ráno nás pan Moc odvezl do Prahy na letiště, odkud jsme odcestovali do Rigy. Cesta do Prahy se obešla bez komplikací. V letištní hale šlo vše taky jak po másle. Odevzdali jsme zavazadla, najedli se, prošli pasovou kontrolou a rentgenem a čekali do půl dvanácté, kdy jsme nastoupili do letadla. Odlet byl naplánovaný na 11:45 a téměř na minutu přesně s námi letadlo začalo stoupat. Před odletem tlukot srdcí nabíral na síle, protože pro Moniku s Kalim to měl být první let. Těšení se vystřídal lehké obavy, ale vše zmáklí bravurně a při vzletání vystrašený obličej vystřídal úsměv. Těsně před odlepením se od země Kaliho letuška upozornila na tašku, kterou měl na klíně... To není nic zvláštního, ale fór byl, že celá konverzace dvou Čechů probíhala v jazyce Shakespearově :-D Cesta utekla velice rychle, dostali jsme lehký obědek a celou cestu jsme si povídali. Po hodině letu nás pilot upozornil, že během 25 minut přistaneme v Rize. Přistávání se Kalimu tolik nelíbilo, při prolétávání mraky letadlo mírně kodrcalo. Několik posledních minut ve vzduchu se mě Kali držel jak své matky (téměř mi odkrivil nohu) a sténal „Járo! Járo! To néé!“ :-). Nakonec se vše obešlo bez potřeby použití sáčku a o několik chvil později už jsme se procházeli po svých na pevné zemi. Před letištěm jsme nasedli do autobusu č. 22, který nás odvezl do centra Rigy, ze kterého jsme se měli dostat do hotelu. Rozhodně se nedá říct, že bychom šli na jisto, ale během půl hodiny už jsme leželi na postelích v 5. patře hotelu, který nás zprvu zklamal, protože neměl výtah, ale později potěšil svou krásou a čistotou. Po krátkém odpočinku jsme vyrazili na „sightseeing“ po Rize. Město nás okouzilo, tedy alespoň mě... Co víc, měli jsme i krásné počasí, které v ČR rozhodně nepanovalo. Všude bylo spousta zeleně a turistických atrakcí. Večer jsme se rozdělili na studenty, kteří šli povečeřet kebab, a učitele, kteří šli okusit jednu z místních restaurací. V nočních hodinách jsme se koukali na Tarzana na jedné z tuzemských TV stanic a zanedlouho jsme usnuli.

Střípky dne: Kali se baví s českou letuškou anglicky.

Hláška- Já: „Moniko fotíš?!“ - Monika „fotím...!“

DEN DRUÝ

V neděli ráno nás vzbudilo sluníčko, které se dralo skrze závěsy. V plánu byla návštěva ZOO. Po krátkých patáliích s kupováním jízdenek jsme nasedli do tramvaje číslo 11, která nás odvezla před ZOO. Zoologická zahrada ležela na okraji města. Koupili jsme si vstupenky a začali chodit v uličkách, které byly lemovány výběhy, voliérami a pavilony s desítkami druhů živočichů. Úroveň zoologické zahrady byla opravdu vysoká, všichni jsme byli velice překvapeni. Jedinou kaňkou bylo to, že jsme neviděli slony, které tu v zoo nemají, ovšem výlet jsme hodnotili veskrze kladně! Tramvajka nás odvezla zpátky do centra Rigy. S Kalim a Monikou jsme si půjčili šlapadlo a na něm jsme „brázdili“ uměle vytvořený kanál, který protékal skrz centrum města. Slovy se nedá popsat, jak je střed města krásný. Zahrada vedle zahrady, park vedle parku, žádná špína, krásné budovy, na každém rohu nějaký ten muzikant, zkrátka úroveň, kterou můžeme jen závidět. Okolo půl čtvrté jsme se rozhodli, že si uděláme projížďku na lodi po řece Daugavě, která púli město na dva břehy. Relaxovali jsme na palubě lodi, na kterou dopadalo slunce, to vše umocnilo místní pivo (ochutnat se přece musí!). Večer jsme pojali opět jako procházku. Viděli jsme jiná zákoutí tohoto velkého města. Po příchodu na hotel jsme si udělali večeri a zahráli si tradiční cestovatelskou hru -město,moře,...- nemusím snad sáhodlouze rozepisovat, kdo vyhrál :-P .

Střípky dne: Kali rozbil Monice závistí brýle, protože sám žádný neměl.

Spálil jsem topinky a kouřem zahltil celou jídelnu.

DEN TŘETÍ

V pondělí ráno jsme vstali, dali si sprchu a běželi na snídani. Poté jsme si balili a koukali na internet.

Pak jsme se šli podívat naposledy po Rize. Tentokrát jsme navštívili druhý břeh řeky. Ten nebyl tak okouzlující jako ten, který jsme viděli den předtím, i proto, že to byla víceméně obytná a průmyslová část města. Obloha byla modrá, a tak jsme se rozvalili na břehu řeky Daugavy v jednom malém parčíku, tam jsme odpočívali a koukali na hezké panorama města. Okolo poledne jsme se rozdělili a my študáci jsme se šli podívat po obchodech a něco sníst. Po návratu do hotelu jsme dobalili poslední věci a ve tři čtvrtě na dvě pro nás přijel před hotel autobus našich lotyšských hostitelů. V něm jsme zabrali exkluzivní místa - seděli jsme ve druhém patře přímo nad řidičem. Jeli jsme na letiště, kde jsme strávili prakticky celé odpoledne a čekali na ostatní týmy projektu. Jako první přiletěli Bulhaři, po nich Turci a nakonec polští přátelé. Němci si najali auto a z letiště do Madony, respektive Barkavy, se vydali po vlastní ose. Sestavy výprav se opět dost pozměnily. Prakticky nikoho kromě učitelů jsme neznali. Cesta z letiště do Madony byla velice dlouhá. Měli jsme několik zastávek, ta nejhezčí byla asi 50 km od Madony. Byl to krásný motorest u břehu řeky. Do Madony jsme dorazili v 10 hodin. Nejprve byli ubytovaní učitelé v místním hotelu. Nás čekala ještě asi dvacetiminutová cesta do Barkavy na internát, kde jsme byli opět velkou atrakcí. Do posledního místečka byly zaplněny balkony, několik zvědavců se sešlo také venku. Monika byla přiřazena na pokoj s tureckou dívkou a my s Kalim jsme konečně bydleli spolu. Po příchodu na pokoj jsme si zprvu mysleli že je intr pouze dívčí, ale nakonec se ukázalo, že v něm bydlí i chlapci, pro které jsme ale asi tak zajímaví nebyli. Když jsme procházeli kamkoliv po chodbě, tak na nás všichni koukali „jak na Obamu v Praze“. V půl dvanácté jsme zalehli do postele a šli spát.

Střípky dne: Z dlouhé cesty v buse nám přeskočilo a začali jsme zpívat.
Příjezd na místní intr vypadal, jako by měl přijet sám Obama.

DEN ČTVRTÝ

Prvně jsme se vzbudili v Barkavě. Noc byla opět dlouhá, Kali chrápe jak starej fotr. Po umytí jsme se šli nasnídat a tam jsme si vyprávěli první dojmy z našeho nového azylu. Po snídani se všichni studenti vydali za učiteli do Madony, kde nás na místní radnici čekalo uvítání a zahájení projektu od starosty města. Nebudu psát, co jsme se dozvěděli, ne, že bychom nerozuměli překladu, ale každé přivítání bylo stejné, jen se vyměnil název města. Po „ceremoniálu“ nás nabraly dva transity a odvezly zpátky do Barkavy. Cestou jsme ještě zastavili u místní nově postavené sportovní haly, která se nám moc líbila. Do školy v Barkavě jsme dorazili okolo 13 hodiny. Čekal tam na nás výborný oběd. Po obědě bylo na programu sportovní odpoledne. To bylo pojato jako vojenský výcvik, takže jsme se navlékli do vojenského oblečení a s dvěma Turky, kteří s námi tvořili tým se vydali na cestu. Výcvik spočíval v tom, že jsme různě přelézali, podlézali, viseli na laně, přebíhali kládu na bažině, kutáleli pneumatiky a v neposlední řadě stříleli za vzduchovky. Na tomto místě bych chtěl vyzdvihnout můj a Kaliho výkon - 6 ran = 6x cíl :-), prostě armáda neví, co v nás ztratila :-D Ale i výkon Moniky a tureckých kamarádů byl výborný a při konečném součtu jsme obsadili hezké 2. místo. Bylo to krásně strávené odpoledne, ale mírně nám ho zkazili všudypřítomní komáři. Podvečer i večer už byl v naší režii. Byli jsme si nakoupit něco na zub a pítí do nedalekého marketu. Na balkon jsme si vyndali židle a navazovali kontakt s dvěma klukama z Bulharska. Večer jsme si dali sprchu, já psal kroniku, Kali byl na internetu a pak jsme usnuli...

Střípky dne: Snipeři já a Kali jsme byli 100% ve střelbě vzduchovkou.
Bulharský ředitel usnul na starostově uvítání.

DEN PÁTÝ

Vstávání opět v 8 hodin. Dnes trochu náročnější, protože Bulhaři odnaproti měli v noci menší párty a my nemohli pořádně spát. Nechci, ale opět musím zmínit Kaliho chrápání. Po snídani jsme se rozdělili na 2 půlky, jedna šla vařit (v té byla i Monika) a druhá, ve které jsme byli my, šla na hodinu výtvarné výchovy. Dělalí jsme z barevných papírů skládky. Šlo nám to hezky od ruky, ale umělci z nás asi nebudou :-). Po hodině jsme šli s našimi „pečovatelkami“ do počítačovky na internet. Tam jsme se

střetli i s Monikou. Dozvěděli jsme se, že u nás v Čechách rádí povodně. Paradoxem bylo, že tady na severu Evropy bylo 25° C. Zanedlouho jsme šli na oběd, na kterém jsme si pochutnali všichni pohromadě, včetně učitelů. Ani jsme nestihli dojít na pokoj a trochu si odpočinout a z podbalkonu už na nás volala jedna z místních učitelek, že program pokračuje. Předem jsme věděli, že by se mělo jednat o zhotovení lavičky, a opravdu tomu tak bylo. Trvalo nám to cca dvě a půl hodiny. Kali zažil premiéru v truhlárně a na mě přišla nostalgie z učňovských let. Výrobek se nám povedl. Jak se říká „po práci zasloužená odměna“! Ta byla v podobě válení se/opalování na balkoně, na který pražilo slunce. Za chvíli přišla Monika, která nám vyprávěla zážitky z vaření... Odpoledne přišla na řadu degustace. Jídla byla výborná! Stůl byl plný, takže bylo z čeho vybírat. S plnými žaludky jsme se přesunuli do sálu, kde místní žáci se hráli malinký muzikál. Po něm přišel na řadu Janusz, který se rozvášnil u kytary a zpíval jak o závod – je to showman :-). Kulturní představení však nebylo u konce, místní nám ukázali zdejší tanec, který jsme museli absolvovat také... Kali se na parketě cítil jak ryba ve vodě, to se o mně říct nedá :-D. Když jsme po představení vyšli ven, tak sluníčko pořád svítilo. Napadlo nás, že bychom si mohli jít půjčit balon a kopnout si. Přidala se nejprve Monča, o pár minut později skupina Lotyšů, zanedlouho přiklusal turecký učitel Ahmed, to nenechalo v klidu německého učitele Jense, také sundal boty a šel hrát. No a během půl hodiny už se hrál mezinárodní duel na travnatém plácku za školou. Mezinárodní tým složený z 2 Čechů, Němce, Turka a Lotyše zdolal místní kluky o 6 gólů :-). Ne nadarmo se říká, že sport spojí všechny rasy i národnosti ;-). Sportu není nikdy dost a tak jsme s Kalim vyslyšeli výzvu lotyšských děvčat, abychom si šli zahrát beach. Užili jsme si spoustu srandy i přes pokulhávající angličtinu. Ovšem i tak jsme si našli nové kamarádky. Večer jsme dali sprchu, popřáli Monice dobrou noc a šli spát.

Střípky dne: International team skolil ve fotbálku místní kluky.

STOP komárům, dostali jsme repelent.

Kali poprvé v ruce držel hoblík.

DEN ŠESTÝ

Do posledního dne jsme vstávali ztěžka a to i přes Kaliho NEchrápání (konečně!). Po snídani jsme jeli do Madony vyzvednout učitele a vydali se na výlet. Bylo opět veliké teplo, ovšem dopoledne pod mrakem. První zastávka byla u velkého jezera. Tam jsme nafasovali lodě, popřípadě šlapadla a měli volný čas na projížďce na obrovské vodní ploše. Já, Monika a Kali jsme nasedli do loďky a s vesly jsme měli krapet problém... Ovšem jsme vynalézaví Češi, a tak jsme si poradili po svém – vesla jsme vyndali z držáků, já si sedl dozadu, Kali dopředu, Monika na místě kapitána a jeli jsme jako na kajaku :-). Chvíli jsme se opalovali a chvíli se z nebe spustil déšť, ale to nám náladu rozhodně nezhoršilo, ba naopak, zpívali jsme na celé jezero. Pan ředitel brázdil jezero na šlapadle s dvoučlennou dámskou tureckou posádkou a o paní učitelce jsme nic nevěděli, protože se ztratila :-D. Po hodinovém plavení jsme lodě odevzdali a šli si udělat klobásky k ohni. Paní učitelka sice přijela o nějakou tu minutu později (v motorovém člunu a to začínala na šlapadle), ale i na ni zbylo a mohla si s námi pochutnat. Autobusem jsme popojeli o několik kilometrů dál, a to na drůbeží farmu. Tam bylo k vidění spousta drůbeže, od slepic přes krocana až po páva. Únava z celého týdne už byla značná a tak jsme po naskočení do autobusu hned usnuli. Bohužel nikdy ne na dlouho. Další zastávkou byla jakási exkurze o živočiších, co zde volně žijí, bohužel jsme neviděli ani jednoho živého (krom pajdové kočky), ale pouze dřevěné makety. Sluníčko v tu chvíli páliło, takže jsme pořád někde polehávali a slunili se. Poslední zastávkou na celodenním výletě byl hotel, kde jsme mohli pozorovat ruční práci lotyšských řemeslníků. My Češi jsme se shodli, že to je hrozný kýč :-D. Cesta zpět do Madony netrvala dlouho, protože já, Monika i Kali jsme ji prospali. V Madoně z autobusu vyskákali učitelé a my žáci jsme se šli podívat do obchodního centra, kde jsme nakoupili nějaké ty suvenýry domů. Po návratu na internát jsme se převlékli a šli zkontrolovat novinky na internet. Bylo pořád sluníčko, a tak nám bylo líto sedět vevnitř, a proto jsme si šli zahrát na pláček za školu s děvčaty volejbal. Po něm jsme se šli ještě rozloučit, protože jsme věděli, že budeme vstávat v 5 hodin a to jsme si říkali, že oni dobrovolně nepodstoupí... Den byl pestrý, ale

vyčerpal nás natolik, že jsme večer usnuli jako kořata. Monika asi měla dlouhou noc, protože německá děvčata, která měla pokoj vedle, noc pojala jako rozlučkovou párty a byla vzhůru téměř celou noc.

Střípky dne: Luxusní večere v podobě lívanců s borůvkovou marmeládou :-).

Paní učitelka dokázala, že se lze ztratit i na jezeře :-D.

DEN SEDMÝ

Poslední den jsme vstávali velice brzo, a to v 5 hodin ráno. Rozloučili jsme se s internátem a všichni studenti krom těch lotyšských vyrazili na cestu. V Madoně jsme vyzvedli učitele, rozloučili jsme se s Němci, kteří jeli autem, a nabrali směr Riga. Do Rigy jsme dorazili asi za dvě hodiny. Město bylo prázdné, ale není divu v 8 ráno. Rozhodli jsme se, že se naposledy projdeme po obchodech a půjdeme se najíst. V 11 hodin jsme měli sraz s paní učitelkou a panem ředitelem v parku. Sluníčko svítilo a tak jsme si šli sednout/lehnout do parku. Tam jsme usnuli jak homelessáci, já a Mončou na trávě a Kali na lavičce. Po probuzení si šel Kali s Monikou pro zmrzlinu a pak jsme šli zpátky k autobusu, který jel na letiště. U autobusu jsme se rozloučili se všemi Poláky, tedy krom Janusze a Janiny, kteří nás jeli doprovodit až na letiště. Na letišti jsme měli hodinu čas, tak jsme se nechali odbavit, rozloučili se s Turky, Janinou, Januszem a s Bulhary jsme šli čekat do haly na letadlo do Prahy. Letadlo mělo mírné zpoždění. Všichni už jsme se těšili domů, ale zároveň jsme si říkali, že se nám po Lotyšsku bude stýskat... Do Prahy jsme přiletěli v 16:30 seč. Na nádraží nás nabral pan Moc a vyrazili jsme směr Liberec. Cesta byla dlouhá (z Ruzyně jsme se do Liberce kodrcali asi 2,5 hodiny). Lotyšskou „misi“ jsme měli úspěšně za sebou. Do Čech jsme přivezli i sluníčko. Všechno jsme hodnotili velice kladně. Země nás všechny hodně překvapila, na mě osobně zapůsobila příroda, čistota, modernost a také laskavost lidí... Čtvrtou zastávkou v projektu Comenius bude na přelomu září a října Bulharsko.

Střípky dne: Opálení, já s Kalim vousatí, obohacení o nové zážitky a vzpomínky, jsme se vrátili v pořádku zpět do ČR.

Zapsal: Jaroslav Moc

Účastníci: J. Neubauerová, T. Princ, M. Čílová, L. Kalvoda, J. Moc